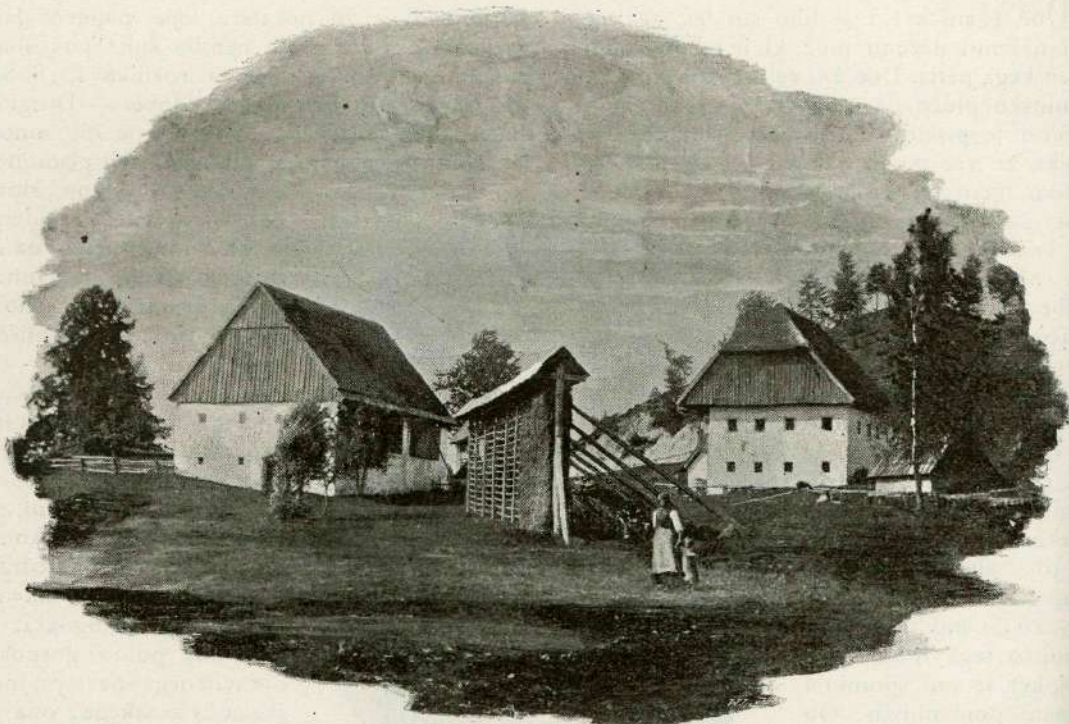

pograjski pri grofovski rodbini Blagajevi, kjer je živel kot grajski duhovnik. P. Robert je bil muzikalno nadarjen, in ker v Polhovem Gradcu v cerkvi niso še imeli orgel, jel je župljane nagovarjati, naj si jih omislijo; organista pa jim hoče on sam izučiti. V to si je odbral Boštijanovega 12 let starega dečka Gregorja. Dotlej je pa Gregorček opravljal pastirjevo službo pri nekih sorodnikih. Izprva mu je šlo — kakor mi je slavní pokojnik večkrat sam pravil — trdo, jako trdo. Učitelj je bil jako nervozen, nepotrpežljiv in tako oster, da si révišče skoro ni upalo do glasovirja. Vendar se je mladi Gregor kmalu naučil toliko, da je, skoro še

otrok, postal pograjski organist. Bil je takrat še tako majhne postave, da sedé pri orglah ni dosegal z nogami podnožnikov; kadar jih je pa hotel ali moral rabiti, vstal je in stopal po dotičnih tipkah. Skladateljski talent se mu je že takrat jel vzbujati; pri pesmih in med-igrah je rad pregibal akorde, kar igranje nekako zagostí in dela melodijozno. Zato so ga župljani radi imeli in hvalili. Tudi ubiranja (uglaševanja) glasovirja in popravljanja orgel se je polotil še kot deček doma. Vsako tako in jednako delo mu je šlo srečno izpod rok.

Mlademu Gregorju so hitela leta naprej; bil je star devetnajst let, in za njegovo nadar-

Kmetiško, domovanje Zalogom. (Ilustracija k str. 603.)

Dr. Fr. Lampeta rojstveni dom. Slika svinčena.

jenost ni kazalo, da bi bil ostal vedno pograjski organist. Skrbni oče Boštjan ga je poslal, dasi za učenje že malo prestarega, vendar-le v Ljubljano v šolo. Ker mož ni bil imovit, moral si je Gregor po večjem sam skrbeti za vsakdanjo hrano. Marsikak goldinar si je prislužil s tem, da je hodil po hišah uglaševat glasovirje. Ostal je pa poleg tega, da je bil ljubljanski dijak, tudi še vedno pograjski organist. Vsako saboto in predpraznik popoldan po šoli je premeril štiri ure dolgo pot od Ljubljane v Polhov Gradec, kjer je naslednji dan opravljal svojo službo; po večernicah ali ponedeljsko jutro se je pa napotil zgodaj zopet v Ljubljano v šolo.

Da bi se še bolje izuril v glasbi, hodil je Rihar tje, kjer je bilo kaj lepega slišati v

tej stroki, zlasti pa po ljubljanskih cerkvenih korih. Celo glediške opere so ga močno vlekale nase, tudi še o času, ko sem bil jaz njegov učenec. To je bila nekaka duševna hrana za njegove pevske ideje. Želel pa je posebno že dalje časa seznaniti se s tedanjim postarnim, a jako spretnim stolnim organistom Hellerjem, ki je bil tudi skladatelj. Ta želja se mu je na-pослед tudi izpolnila. Zahajal je Rihar najrajši na šenklaški pevski kor. Tiščal je do organista ter mu gledal v note in na prste. To je po-stalo postarnemu možu nekako že odveč. Iz pogovora, ki se je zaradi tega med njima na koro začel, pozvedel je pa Heller, da je Rihar orglanja že nekoliko večč. Bilo je to med neko peto sv. mašo. Tedaj je Heller odstopil Riharju